

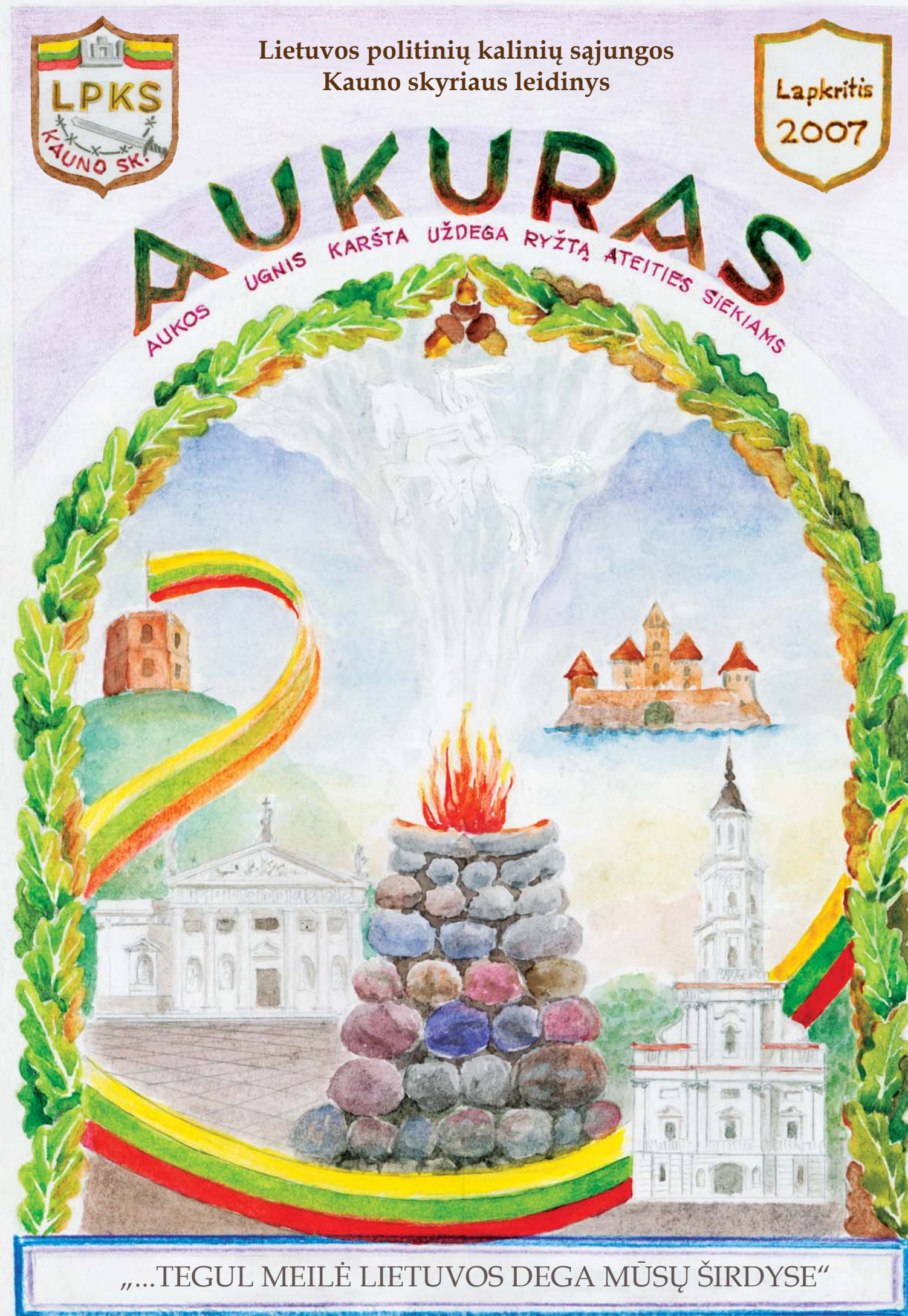
Grupė LPKS Kauno skyriaus narių: Regina Valaitienė, Jonas Dobrovolskas, Stanislovas Bakutis, Birutė Trapeikienė, Juozas Medišauskas, Lidija Kuodienė, Juozas Armonaitis, Sigitas Grigaitis, Birutė Šidlauskienė ir Juozas Pukinskas

◀ Politinis kalinys Antanas Petrikonis Lietuvos žemelės nuvežė prie atidaromo paminklo Kengyre (griežto režimo lageris Steplage, Kazachijoje), pasakoja apie sunkią politinio kalinio dalį.

Partizano Jono Aštrausko dukra Martina Bikuličienė su artimaisiais tėvelio ir dėdės Antano žūties vietoje Šakių r. Žalgirio miške, prie atminimo ženklų.

„...TEGUL MEILĖ LIETUVOS DEGA MŪSŲ ŠIRDYSE“

TIKIME „AUKURO“ SĖKME

Jūs laikote rankose „Aukurą“, kurį išleido būrelis kauniečių entuziastų, buvusių politinių kalinių. Enciklopedijoje pasakyta, kad *aukuras* yra aukojimo vieta. Taigi, pavadinimas yra labai prasmingas. “Aukuro” steigėjai ir leidėjai kovai su melu ir okupantu aukojo savo jaunystę, ilgus tamsos ir kančių metus *gulaguose* praleido tikėjimui, kad blogio imperija sugrius. Šie žmonės ištikimybės Tiesai ir Tėvynei lobius atidavė Sąjūdžio ir Nepriklausomybės atkūrimo bangai. Jie ir šiandien kviečia kartu įžiebtį Patriotizmo ugnį, apšviesti mūsų dienas tikėjimu Tauta, Šviesa ir atnašauti savo darbus Lietuvos ateičiai.

Einame Atkurtos Lietuvos keliu. Einame ir klumpame. Krentame į purvyną, keliamės ir vėl einame. Tik dabar pradeda-me suvokti, kokių baisų palikimą gavome iš okupanto ir nužmogėjusio bolševikinio režimo. Moralinis luošumas persekioja valdžios vyrus. Neaplenkia jis ir eilinių piliečių. Melas ir godumas stumia tarnauti bet kam, be jokios atsakomybės jausmo. Bet mes einame!

Tauta, Tėvynė, lietuvių kalba, – juk tai vertybės, kurias ugdo, puoselėja kartų kartos. Be jų normalus, žmogiškasis gyvenimas neįmanomas. Mūsų pastarųjų kelerių metų tiek politinio gyvenimo, tiek kitų sričių įvykiai liudija, kad Lietuva tebėra pavojingoje erdvėje. Todėl bet koks darbas, veikimas Tiesos ir Teisingumo labui, puoselėjant atsakomybę ir patriotizmą, yra be galo svarbus. Ypač tai pasakytina apie tautinės savimonės ugdymą.

Džiaukimės ir sveikinkime “Aukurą”. Linkėkime ir tikėkime, kad skaitančių ir rašančių gretos bus gausios.

LPKS pirmininkas Antanas STASIŠKIS

MES DAR ESAME!

Bėga, teka laikas žmonių likimais, veidais ir pakeičia kiekvieną, be išimties. Pasikeitę ir mes, buvę politiniai kaliniai. Kai stojome kovoti prieš okupantus už Tėvynės Lietuvos laisvę, buvom pasiryžę paaukoti viską, net savo gyvenimus. Mus šaukė protėvių balsas, tų, kurių tikėjimas, ryžtas, kova atlaikė negandas ir paliko žemėlapiuose Lietuvos vardą. O juk nemažai tautų liko tik istorijos veikalų puslapiuose... Supratome pareigą saugoti ir visomis priemonėmis ginti savo Tėvynę, tą mažą lopinėlį, prigludusį prie Baltijos. Ypač tada, o ir dabar, kai Rytuose kaupiasi ir švaistosi tamsūs ir grėsmingi debesys – agresyvūs, nenusipėjami kaimynai, iki šiol pasiglemžę mūsų protėvių žemių pakraščius.

Turėti savą, nors ir mažą leidinuką – sena visų mūsų svajonė. Net dabar, kai ji pildosi, kas nors gali paklausti: o kam reikalingas toks leidinys, kai, rodos, tiek daug laikraščių, žurnalų, brošiūrų?

Taip, spaudos tikrai daug, bet dauguma – komerciniai lediniai, spausdinantys medžiagas savajam klanui, imantys didelius pinigus iš svetimųjų. Ir nedaug leidinių, visų pirma katalikiškų, patriotinių, kurie toleruoja įvairiaspalves skaitytojų mintis, skirtingas nuomones. Mūsų leidinys leis kiekvienam atvirai išsakyti savo nuomonę, vertinsime praeitį ir dabartį, objektyviai nušviesime pasipriešinimo okupantams kovas, papasakosime apie politinių kalinių likimus, jų šią dieną, bėgančią jau gyvenimo saulėlydyje. Nevengsime problemų, esančių mūsų dabartiniame gyvenime, paviešinimo.

Mums ne vis tiek, kas valdo Lietuvą, kas ir kaip tvarko mūsų gyvenimus, valstybės biudžetą, kokius kuria įstatymus. O kaip gyvena jaunimo organizacijos, kokią patriotinį auklėjimą jaunimas gauna mokyklose? Kodėl jaunimas pasyvus patriotiniuose renginiuose, ar visi šiandien atjaučia vargstantį, kenčiantį, skriaudžiamą? Ir kas iš jų išauga: kosmopolitai, abejingieji?

Šis leidinys nebus dažnas svečias jūsų namuose, jei nepadėsite leidėjams savo atsiminimais, įdomiais pasakojimais, nutikimais, pozicijos išreiškimais vienu ar kitu klausimu. Leidinio ateitis priklausys nuo rėmėjų dosnumo, nuo visų mūsų pastangų ir darbo.

Leidinyje aptarsime visos Lietuvos aktualijas, neapsiribosime tik Kauno regiono gyvenimu. Tad kviečiame pasisakyti ir kitų skyrių narius, pasidalinti praeities įvykiais ir dabarties problemomis. Informuokite apie įdomius renginius skyriuose, nusipelnusių žmonių sukaktis, rašykite ir siųskite mums savo atsiminimus, įdomias nuotraukas. Nevengsime spausdinti ir Jūsų kūrybos.

Nesame žurnalistai, todėl gali pasitaikyti klaidų, nesklandumų. Būkite atlaidesni, padėkite mums, kad leidinys taptų Politinių kalinių sąjungos nariams, jų šeimoms, visiems, besidomintiems pokario įvykiais, vertinantiems šių dienų aktualijas, artimas ir savas.

Leidėjai

AUKURAS

Leidėjas: Lietuvos politinių kalinių sąjungos Kauno skyrius. Sąjungos kodas 190730217.

Adresas: Laisvės al. 39, LT-44309, Kaunas 8-37-209335; 8-676-27801. Elektroninis adresas: laisve@kovas.cjb.net

Redakcinė grupė: Sigita Grigaitis, Gediminas Dobkevičius, Aldona Juškevičienė, Anelė Kupstienė, Antanas Ruškys, Augustinas Švenčionis, Algimantas Urbštas, Antanas Vaičiūnas. Numerio redaktorius Stanislovas Abromavičius.

Straipsnių turinys gali nesutapti su redakcijos nuomone. Leidinys neperiodinis, išeina kas 2-3 mėnesiai.

Rankraščiai negražinami, pateiktos nuotraukos, autoriui pageidaujant – gražinamos.

Viršelį Algimanto URBŠTO.

Lėšas šiam *Aukuro* numerio rengimui ir spausdinimui paaukojo AB „Achema“ (generalinis direktorius. Jonas Sirvydis).

Spausdino spaustuvė UAB „Morkūnas ir Ko“. ISBN 978-9955-03-428-5

NEIŠGALVOTOS ISTORIJOS**„ČIA NE MŪSŲ MERGAITĖ...“**

Kazys ir Emilija Trakimai gyveno Kazimieravos k., Žaslių vlsč., augino 10 vaikų. Šeima draugiška, darbšti. Tačiau 1944 m. mirė tėvas. Pranas (apie 1946 m) nuėjo į Prano Petkevičiaus-Kariūno būrį, gavo Arnoldo slapyvardį. Kazys (g. 1919 m.) iškeliavo, nes slapstėsi nuo tarnybos sovietinėje armijoje. Tik jis patraukė pas Kaugonių ir Dainavos partizanus, turėjo Putino slapyvardį. Žuvo 1945 04 13 Kaugonių miškuose. 1945 03 12 sribai ir enkavedistai Pyplių k. aptiko Praną ir Bernardą Švenčionį-Beržą. Bernardas buvo nušautas, o Pranas sužeistas, suimtas, nuteistas ir išvežtas į Irkutsko lagerius. Apie Bronių žinių neturime, tik spėjama, kad išvežė jį į Sibirą vieną, be teismo. Ryšiai su juo nutrūko.

1948 05 28 rytą, apie 8 valandą, politinio kalinio Prano Trakimo tėvų sodybą apsupo kareiviai ir sribai. Namuose buvo tik mažamečiai vaikai: septynerių metų Angelė, Zigmukas – 12 metų, ir keturiolikmetis Vincas. Emilija Trakimienė su ašaromis žvelgė į vaikus, žinodama to pragaro sunkumus. Staiga pagriebia Angelę už rankos ir stumia pro duris.

– Čia ne mūsų vaikas, – sako sribams. – Kaimynų Cviliukų mergaitė atėjo druskos pasiskolinti, tai ir ją vešite?

Mergaitė pradėjo verkti, tačiau nuo motinos pasitraukė. Sribai sutriko. Taip motina ir išstūmė mažametę mergaitę ankstų rytą į nežinią. Kareiviai leido pasiimti tik paltį lašinių ir pusmaišį grūdų, gal todėl, kad ir taip jų vežimas buvo pilnas žmonių. Su motinai ir vaikais į Sibirą dar iškeliavo Jonas (g. 1928 m.), Ona (g. 1920 m.), Adelė (g. 1923 m.). Nuvežė į Krasnojarsko kraštą, paskui Jenisėjumi žemyn gal 700 km leidosi laivu. Ten rado barakus ir sunkią savo dalį. O Angelę Lietuvoje išaugino geri žmonės.

Antanas SADAUSKAS

POLITINIAI ANEKDOTAI**Europos užkampis**

Iš Minsko į Gomelį važiavo keleivinis traukinys. Vieno vagono kupė sėdėjo keleivis su labai gražia skrybele. Greta sėdėjęs kaimynas neiškentė ir paklausė:

– Kur tokią skrybelę gavai?

– Paryžiuje.

– O ar toli Paryžius nuo Gomelio?

– Apie tūkstantis kilometrų...

– Žiūrėk tu man, – nustemba kaimynas. – Tokiame užkampyje tokią gražią skrybelę gavai!

Apie mėsą

SSSR laikais susitarė susitikti socialistas, komunistas ir kapitalistas. Komunistas ir kapitalistas atėjo laiku, o socialistas vėluoja. Laukė jo, laukė, pagaliau atėjo ir socialistas.

– Kur buvai? – klausia pavėlavusio.

– Eilėje prie mėsos stovėjau, – atsako socialistas.

– Kas tai yra eilė? – klausia kapitalistas.

– O kas tai yra mėsa? – nesupranta komunistas.

Apie pinigus

Tamsioje gatvelėje plėšikas sustabdo turtingai atrodantį žmogų. Prikišęs jam prie gerklės peilį, rėkia:

– Atiduok man savo pinigus, greitai!

Žmogus pasimuisto ir pareiškia:

– Nepatariu to tamstai daryti, aš dirbu vyriausybėje.

Banditas susinervina:

– Vyriausybėje?! Tada gražink man mano pavogtus pinigus!

Kalti konservatoriai

Žmona man sako: “Išnešk šiukšles”. O šiukšlių konteineris kieme... O lauke šalta... Žiemos pradžia, sniegas. Išeinu į laiptinę ir išverčiu šiukšles prie kaimynės durų. Paskui stoviu kurį laiką ir galvoju: “Tki ko privedė Lietuvą konservatoriai!”.

KLEMENSAS ŽIKAS

1929-2007

Rugsėjo mėn. 04 d. amžinybėn iškeliavo buvęs partizanas, politinis kalinys K. Žikas. Namuose nutilo jo kalba, daina ir malda.

Gimė Ilgižių k., Betygalos vlsč. (Raseinių apskr.). Išėjo partizanauti vos jaunystei pražydus, dalyvavo mūšiuose. Išduotas pakliuvo į enkavedistų nagus, jo laukė Mordovijos, Uralo, Kazachstano lageriai. Ir ten, bado bei pažeminimų akivaizdoje, jis buvo karys, padėjo nelaimės draugams, net buvo kraujo donoras. Išleistas su Valerija sukūrė šeimą, augino du sūnus. Grįžo į Lietuvą, tačiau ir čia ilgus metus buvo stebimas, niekinamas, nors turėjo aukšines rankas ir šviesią galvą. Dalyvavo LPKS chore, buvo Atgimimo Laisvės šauklys.

Lietuvos Respublikos Prezidentas K. Žiką 2001 11 16 apdovanojo Kariuomenės kūrėjų savanorių medaliu.

Tebus, Klemensai, tau lengva tėviškės, už kurią liejai kraują, žemelė.

Antanas RUŠKYS